

11. С евангелие на Филип в брачната камера.

Евангелие на Филип – едно от най-популярните произведения на валентиновата школа – с право може да се нарече “йерогамно” поради разточителното внимание, което отделя на свещения брак между човешкото и божественото, както и мистериалното му въплъщаване в Христовите сакраменти.

Тук човешкото начало е “имидж”, а божественото – “ангел”. Имиджът е отражение, огледален образ на ангела, който, като лъч от светлината на Логоса, има реалност, за разлика от образа си, чиято реалност е илюзорна. Но, както казва евангелие на Филип, “истината не идва в този свят гола; тя идва в образи”. Ангелът – като агент на истината – също слиза в света под формата на образ, защото “образът трябва да влезе в истината чрез образ; необходимо е да се родим отново чрез образ”.

Имидж чрез имидж се възкачва в Плеромата, като първият е образ на оглеждащия се ангел, а втория – образ на оглеждащия се имидж обратно в себе си (и виждащ се като ангел). Тук не става дума за субект-обектен дуализъм, а за мистериално познаване на човешкото в божественото и божественото в човешкото чрез взаимно отразяване. При това видяното е равнозначно с Исус, защото “Исус не се явява такъв, какъвто е, а такъв, какъвто могат да го видят. Някои действително го виждат, смятайки, че виждат себе си.”

Евангелие на Филип категорично отхвърля субект-обектното разграничение между гледащия и гледаното. “Не е възможно да се видят нещата, които действително съществуват, ако гледащият не се превърне в тях.” Това е нондуалистично мислене, отричащо субект-обектната двойственост в сферата на истински съществуващите неща, където имиджът осъзнава своята псевдореалност като отражение на истинското. Там, където има илюзия, има и дуализъм. (“Не е така в света, където човек вижда слънцето без да става слънце” – между имиджите в кеномата съществува привидно разделение.) Но в Плеромата разделение няма. (“Вие виждате нещо на онова място и ставате това нещо. Вие виждате Духа и ставате Духа. Вие виждате Христос и ставате Христос.”) Разликата между това място (кеномата) и онова място (Плеромата) е в посоката на гледане – към света (обективно) или към себе си (субективно). Оттук следва, че “на това

място виждате всичко, но не виждате себе си, а на онова място виждате себе си – и това, което виждате, това ставате”.

Това себевглеждане и себепревръщане е изразено със средствата на еротичната метафора. То е мистериален любовен акт на имидж с ангел – с три характеристики, които го отличават от профанния секс между два имиджа в кеномата.

Първо, става дума за интимно сношение на две принципно идентични начала, които възстановяват изначалното си единство преди грехопадението (“Всеки сексуален акт между разнородни начала е прелюбодейство” – ето го негативното потвърждение на правилото за еднозначност между сакрално и идентично.) Тази принципна идентичност на съединяващите се начала е базирана на онтологичното им родство. За да склучи свещен брак, човек трябва да се отъждестви със спиритуалното си тяло, да се премести, тъй да се каже, в ефирните си нива. Човек се люби с човек, дух се люби с дух, всяко нещо търси и намира сродната си партнираща субстанция. (“Ако сте роден човек, ще ви люби човек. Ако станете дух, ще ви люби дух... и дух ще почива върху вас.” “Ако станете един от тези, които са горе, то тези от горе ще почиват върху вас.”) Думата “почива” не е случайна; плодът на мистичния брак е вечен покой и блаженство. (“Децата на брачната камера имат едно име: покой.”)

Втората характеристика е свързана с абсолютната секретност на акта. Тъй като е чисто субективен феномен, той не подлежи на обективизация. (“Новобрачните принадлежат на брачната камера. Никой не може да види жениха с невестата, ако сам не стане такъв.”) Тайнството е достъпно само за субекта; за воайори то е заключено.

Евангелие на Филип не пести думи да подчертава абсолютната непроницаемост на съюза между имидж и ангел – злите духове, независимо дали мъжки или женски, не могат да го осквернят. (“Злите духове са мъжки и женски. Никой не може да им убегне, тъй като те задържат всеки, който не е получил жениха или невестата си. Човек ги получава в огледалната брачна камера. Ако лекомислени жени видят мъж, те скачат върху него и се опитват да го осквернят. Същото е и с развратни мъже, когато видят сама жена. Но ако мъжът е със своята съпруга, нито жените смеят да нападнат мъжа, нито мъжете – съпругата. Ако имиджът и ангелът са свързани един с друг, никой не смее да се доближи до тях.”)

Как става това осъзнаване за склучен брак между ангел и имидж? Вероятно еманациите на просветленото съзнание отблъскват злите сили. Защото “силите не могат да видят тези, които са облечени в перфектна светлина, и следователно, не могат да ги задържат. Човек се облича в светлина сакраментално по време на съюза.” Перфектната

светлина, с която Логосът облива душата по време на брачната консумация, действа като щит и ореол, който заключва двойката за профанното поле на обектификация и воайорство, оставяйки я в свещените вътрешни пространства на Субекта – там да обитава своя блажен самодостатъчен космос.

Оттук следва третата особеност – тайнството между имидж и ангел е физически вирджинално. Невидимо и недостъпно, то е нематериално. “Докато в този свят съюзът е между съпруг и съпруга, в онзи свят формата на съюза е различна, ако и да я наричаме със същото име.” Истинската същност на свещения брак е мистерия, която се вкухва лично.

Евангелие на Филип има вкус и към метафори, свързани с бои и боядисване. “Бог е бояджия. Както добрите бои се разтварят в това, което боядисваме, тъй и с тези, които Бог боядисва.” Което означава, че качествената човешка субстанция има способността да поема боята – на откровението, гнозата, любовта. Лошата тъкан не поема боята – тя стои нецветима подобно на човека с кораво и непреклонно его.

Но ето и друга “бояджийска” история – на пръв поглед обратна на горната. “Синът човешки влезе в бояджийницата на Леви, взе седемдесет и две бои и ги хвърли в коритото. Извади ги напълно бели и каза: “Въпреки всичко, човешкият син идва като бояджия.”

Какво означава това? Боядисва ли Бог или избелва? Отговорът вероятно е и в двете. Избелва седемдесет и двете бои на нашите земни привързаности (числото 72 има специално място в еврейската кабала), за да ни боядиса със себе си. Отлепяйки психиката от формите, той я избелва; притегляйки я в любовна прегръдка към себе си, той я боядисва.

Избелва душата от многото илюзии, за да я боядиса с Едната Истина.